

אמרי שפר "תנו"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך" ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרים. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרו. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

אומרת התורה: "ואיש את קדשיו לו יהיה" מבאר ה"חפץ חיים": לכל אדם שלשה חברים בעולם הזה: הממון בו השקיע כל חייו. הבנים שלו. והמצוות והמעשים טובים שעשה. בשעת פטירתו הוא פונה אליהם: "בואו עמי" ועד מהרה הוא מגלה שהכסף עומד במקומו ולא זו, בניו מוליכים אותו עד פתח הקבר. והחבר היחיד - זה שהוא השקיע בו הכי פחות, המצוות והמעשים טובים שעשה הולכים אתו לעולם הבא וממליצים טוב בעדו. אם רק נדע היכן כדאי להשקיע...

אומר הכתוב 'נשא את ראש' תרומם את ראש עם ישראל ואפילו את 'בני גרשון' דהיינו אילו שבמעשיהם גירשו את עצמם מדרך התורה והמצוות, אע"פ כן תנשא ותרומם אותם. והטעם הוא 'לבית אבותם למשפחותם' ואם תבזה אותם הרי אתה מבזה את אבותם.

איך מודדים תבונה? ע"י איי קיו (במספרים) ולכן השבח של הקב"ה הוא 'ולתבונתו אין מספר' (מדידי ר' הרצל בוכניק הי"ו)

'אם אין אני לי מי לי - וכשאני לעצמי מה אני - ואם לא עכשיו אימתי 'אחז"ל (יומא ל"ה): 'אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרעפיק, חציו נותן לשומר בית המדרש וחציו לפרנסת אנשי ביתו. פעם אחת לא מצא להשתכר ולא הניחו שומר בית המדרש להיכנס, עלה ונתלה על פי ארובה, כדי שישמע דברי א-לקים חיים מפי שמעיה ואבטליון, אמרו אותו היום ערב שבת היה ותקופת טבת היתה וירד שלג מן השמים, כשעלה עמוד השחר, אמר לו שמעיה לאבטליון: אחי, בכל יום הבית מאיר והיום אפל, שמא יום המעונן הוא? הציצו עיניהן וראו דמות אדם בארובה, עלו ומצאו עליו רום שלש אמות שלג. פרקוהו הרחיצוהו וסיכוהו והושיבוהו נגד המדורה. אמרו ראוי זה לחלל עליו את השבת. 'בגמ' זו ישנם ג' שאלות: א. הלל היה יכול לומר: היום לא הרווחתי כסף, לא אלך ללמוד, אם הקב"ה רוצה שאלמד שיתן לי פרנסה? ב. הלל רצה ללמוד, שילמד בבית, מדוע היה צריך ללכת לבית המדרש? ג. הלל לא

יכול ללמד היום, ילמד ביום ראשון, מה המסירות נפש הגדולה הזו? אלא הלל לימד אותנו יסוד גדול ביהדות, כמו שאמר (אבות א' י"ד): 'אם אין אני לי מי לי' - אני לא אמתין לפרנסה, 'אם אין אני לי מי לי' אם אני לא אלמד בשבילי אף אחד לא ילמד בשבילי, אני צריך להראות לרבש"ע שיש לי רצון ללמוד ולקיים מצוות'. וכשאני לעצמי מה אני' - איני יכול להישאר וללמוד בבית, אני צריך ללכת לבית המדרש וללמוד עם חבר 'חברותא'. 'ואם לא עכשיו אימתי' - איני יכול לדחות ללמוד ביום ראשון, כל יום צריך לנצל ללמוד תורה ולא לדחות ליום אחר). הרה"ג רבי אלתר פנחס גילרנטר זצ"ל)

אין לעשות בשעת הברכה שום מלאכה. הרבה מברכים אשר יצר ובשעת הברכה מנגבים ידיהם וכן בשעה שמברכים ענט"י אין לנגב רק אחר סיום הברכה, וכן אין להסתובב אנה ואנה בשעת הברכה, ובעוונותינו הרבה נכשלים.

איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם – וחמישית יוסף עליו. וחמישיתו רומז לחמשה חומשי תורה, כלומר שתיקון החטא יהא כשיעסוק בלימוד התורה, אם היה למוד לקרוא דף אחד קורא שני דפים, ובזה יכופר עונו. עוד יש לומר רמז בפסוק וחמישיתו, היינו חמש מוצאות הפה, שיתקן הפה שלא לדבר דברים בטלים, לשון הרע ורכילות. ליקוטי מהר"ם, לינסק

איש אשר יתן לכהן לו יהיה – כל ממון שיש לאדם אינו שלו, וכל מה שנחסר ממנו, גם לא נלקח ממנו, רק דווקא ממון הניתן למטרות קדושות, איש את קדשיו, או הניתן לכהנים תלמידי החכמים, אשר יתן לכהן – לו יהיו, יישאר על זכותו ורכושו הנצחי. (בינה לעתים)

אמר הבעל שם טוב זצ"ל: קולות השתיקה – הם למעלה מקולות הדיבור.

אמר ה"שפת אמת" לאברך: יצר הרע יודע להסתדר אפילו עם ספר "חובת הלבבות" ועם כל חיבור אחר, פרט לגמרא, ליצר אין שום שייכות לגמרא. "בספר החיים" (לרבי חיים אחי המהר"ל מפראג) כתב: גמר"א ראשי תיבות ג'בריאל מ'יכאל ר'פאל א'וריאל, (וכמו שכתוב:) "מימיני מיכאל ומשמאלי גבריאל ומלפני אוריאל ומאחורי רפאל ועל ראשי שכינת אל", "כשיהודי דבוק לגמרא - שומרים עליו מלאכים".

אנשי החברא קדישא יודעים מהו מספר האנשים הקבורים בבית העלמין, אבל את מספרם האמיתי לפי השווי הערכי שלהם יודע רק הקב"ה בלבד!!! ולכן בכניסה לבית העלמין מברכים 'היודע מספר כולכם...' כי רק הקב"ה יודע את ערכם האמיתי.

אסור לסרוק שיער בשבת משום שבשעת הסירוק נתלשות שערות ועובר בזה על איסור גוזז (שו"ע שמ"א). אבל מותר להפריד את השיער באצבעותיו (רמ"א שג"ז)

ביהדות יש הרבה דוגמאות שהתורה כביכול מבקשת מהאדם לעצור את עבדת ה' שלו מחמת כל מיני חשבונות. ומדוע זה כך? למה לא מתירים את הרצועה ומעצימים את החגיגה הרוחנית של האדם ומאפשרים לו לעבוד את הבורא - בלי הגבלה ובלי תנאים? הוא אשר אמרנו. ביהדות אין הפקרות והאדם צריך להיות משועבד לבוראו מהקרוקס ועד הקוקס (מכף רגל ועד ראש), ולפני כל צעד ומעשה רוחני שהיהודי עושה - עליו לבדוק האם זה יגרום לבורא נחת רוח או חלילה להיפך, וכפי שנאמר "סוף מעשה במחשבה תחילה" (פיוט 'לכה דודי').

'בכל תקלה חבוי שיעור – מי שלומד ממנו זוכה בכוח נוסף לעמוד בפני האתגרים הבאים'.

בליל שבת, בעת שירת "שלום עליכם", אנו מכנים את הקב"ה בשם "מלך מלכי המלכים". מיהם מלכי המלכים הללו, שעליהם מולך הקב"ה? אין פשוט מזה, אומר ה"חתם סופר" זצ"ל (במדבר ד/ט). הלא ישראל עם סגולה מכונים "מלכים" בתורה, ככתוב (שמות יט/ו) "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים". מעתה, הקב"ה הוא, איפוא, המולך על מלכי אומות העולם, המולכים על המלכים, הלא המה בני ישראל.

במדבר סיני לאמר – טעם שנתן הקב"ה התורה במדבר דווקא, להורות לבני ישראל כי בכל מקום ובכל מצב יש לנו לשמור עול התורה והמצות, גם כשמסובלים ביסורים שונים, טלטולים ונדודים. וזהו – וידבר ה' אל משה במדבר סיני, לאמור, לבני ישראל, שישמרו על התורה והמצוות כי הם חיינו גנזי ישראל – טשורטקוב

בספרו מביא הגאון הקדוש רבי חיים פלאגי זיע"א ('ברכת מועדיך לחיים') הביא הרב בנציון סנה שליט"א: בחג השבועות עם ישראל נכנסו לחופה כחתנים עם הכלה שהיא התורה הקדושה. כמו כן בחופה מברכים שבע ברכות לכבוד החתן והכלה. ולכן פרשת 'נשא' נקראת בסמיכות לחג מתן תורה ובה יש את ברכת הכוהנים הכוללת שבע ברכות והם: א. יברכך ה' ב'. וישמרך. ג'. יאר ה' פניו אליך ד'. ויחונך. ה'. ישא ה' פניו אליך ו'. וישם לך שלום. ז' ואני אברכם.

בספר "ילקוט חמישאי" הביא בשם ספר "עיתורי תורה" שיש כאן דבר פלא, שפרשת נשא היא פרשה הכי גדולה בתורה ויש בה קע"ו פסוקים. והפרק הכי גדול בתנ"ך הוא בס' תהלים (מזמור קיט) "אשרי תמימי דרך", ויש בו גם כן קע"ו פסוקים. והמסכת הכי גדולה בש"ס היא מסכת בבא בתרא, ויש בה גם כן קע"ו דפים.

בעת שמתרגשת על אדם מישראל צרה, הרי הוא מקבל על עצמו קבלות, פותח את ידו ומפזר ממון לצדקה, ומשתדל להיטיב את דרכיו כדי שתסור ממנו הצרה. דרש על כך הרה"ק רבי מאיר מפרמשילאן את הפסוק בפרשתנו: "ולא יהיה בבני ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקודש":

וכי מפני מה צריכים לחכות עד שיתרגש 'נגף' על בני ישראל? וכי לא מוטב ש'ייגשו אל הקודש' תמיד בלי לחוות ייסורים קודם לכן?!

בשעה שהכוהנים יורדים מן הדוכן לאחר ברכת כוהנים ניגשים אליהם הציבור ומברכים אותם בברכת 'ישר כח'. למה? הרי הם מקיימים את חובתם? והתשובה: מקובל להושיב את ראשי הקהל והנכבדים בכותל המזרח. וכאשר הם מתיישבים שם אין לך דרך להעביר אותם ממקומם כלל. היחידים שמסוגלים לגרום לאותם נכבדים לעקור ממקומם ולעמוד עם הציבור, הם הכוהנים שעולים לברכת כוהנים ועל כך מגיע לכוהנים ישר כח.

גם כשהחיים נראים הפוכים לגמרי ממה שציפית – דווקא אז! כשהכול נראה הפוך, הפוך אותם בחזרה !